

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعِزَّةَ فَلِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعاً إِلَيْهِ يَصْعَدُ الْكَلِمُ الطَّيِّبُ وَالْعَمَلُ الصَّالِحُ يَرْفَعُهُ...﴾ (فاطر، ۱۰)

پس از ارسال پاسخ مستدلّ اینجانب در تاریخ ۳۰ / ۴ / ۱۳۹۲ به دفتر آیه الله مکارم شیرازی در مورد فتوای آیه الله بیات زنجانی و پیگیری و تماس های مکرر برخی مؤمنین که خواستار پاسخ آیه الله مکارم شیرازی بودند، اینجانب در تاریخ ۳۰ / ۶ / ۱۳۹۲ (دو ماه بعد) شخصاً به دفتر ایشان مراجعه کرده و جریان را پیگیری نمودم.

از سوی دفتر اینگونه پاسخ داده شد: «خلاصه نامه شما توسط آقای علیان نژادی (از اعضای استفتاء) برای آیه الله مکارم شیرازی قرائت شد، ولی ایشان سکوت نموده و جوابی ندادند و سپس خواستار اصل نامه شدند که تحویل ایشان گردید، اما تاکنون هیچ جوابی از جانب ایشان دریافت نکرده ایم که تقدیم شما نمایم!»

... و اما خدای متعال می فرماید: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُونُوا قَوَّامِينَ بِالْقِسْطِ شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ﴾ (نساء، ۱۳۵)

در آخر لازم دیدم در مورد کتاب استفتائات نوین «جامع الأحكام فقه شيعه» که در هر مسأله دیدگاه های ۸۰ الی ۱۰۰ نفر از فقهای شیعه (متقدّمین و متأخرین) را بررسی نموده ام، توضیح دهم.

سبک و روش فقهی در کتاب فوق به همان روش متن نامه اخیر است که ضمن بیان اقوال مختلف، ادله هر مسأله نیز در حدّ امکان بیان شده است؛ و ثابت نموده ایم که در بسیاری از مسائل فقهی و اعتقادی بی جهت ادعای اجماع شده است و قس علی هذا فعلل و تفعلل؛ فتأمل.

استاد مظلوممان آیه الله العظمی صادقی تهرانی (رضوان الله تعالی علیه) را با همین اجماعات خیالی ادعا شده، و اینکه کسی چنین فتوایی نداشته و یا این فتوا خلاف مشهور است و... خانه نشین کرده و عرصه را بر ایشان تنگ نمودند؛ به طوری که بسیاری از حقایق اصیل اسلامی که برگرفته از ثقیّن بود، نتوانست آزادانه مطرح شود.

استاد بزرگواری که در کلّ مراحل زندگی، محور اصلیش ثقیّن بود؛ و همواره به امر مؤکّد معصومین (علیهم السلام) بر عرضه روایات به قرآن کریم عمل می نمود؛ تا جایی که هیچ سخنی را به معصوم (علیهم السلام) نسبت نمی داد (حتی در صورت تواتر)، مگر پس از موافقت با قرآن کریم یا عدم مخالفت با آن.

فقیهی که هیچ گاه اجماع و شهرت را بر نصّ قرآن کریم و روایات معصومین (علیهم السلام) ترجیح نداد. و می فرمود: «خبر واحد، اجماع و شهرتی که نه موافق قرآن و سنّت قطعیه است و نه مخالف آن دو، در صورتی که معارضی نداشته باشد و از طریق علمای امامیه به ما رسیده باشد، بر مبنای آیه ﴿قُلْ فَلِلَّهِ الْحُجَّةُ الْبَالِغَةُ﴾ (انعام، ۱۴۹) مقبول است؛ زیرا اگر شارع مقدّس با آن مخالف بود، حتماً حجتی رسا بر ضدّ آن برای مکلفان ارسال می داشت». غاشّ سعیداً و ماتّ سعیداً.

قم المقدّسه - العبد الفانی: علی چراتیان

۱۳۹۲ / ۷ / ۱